

Кому бог в груди дав серце м'ягеньке
І дав вродитись в добрую годину,
Щастє, як літом сонічко тепленьке,
В житю му всяку огріває днину;
Й світ єму милий, і солодка нічка,
Мислі веселі, і серденько грає,
Як у дуброві тихенька криничка,
Днина за днинов так єму спливає.
Лиш хто в посестру взяв тяжку недолю,
Що давить серце, як відьма кощава,
Хто вражій нужді попався в неволю,
Кому з журбами і сон, і забава —
Тому ніт місця ані супокою,
Нудиться світом, нудить і собою;
Туга до серця, як гадь, ся вселила,
З'їдає мислі, як змія зірочки,
Груди зсушила, здоровля знорила,
Хліб му не милий, не терпить сорочки.
Ще ж то, хто може із серця сплакати,
Чи у куточку, чи за углом хати,
Чи у грудь брата, чи хоть в жменю друга,
Хоть на часочок сплине з серця туга.
Лиш коли сльози в грудях скаменіли
І в тяжку скалу над серцем ся збили,
Разів із десять щодень рад би-сь вмерти:
Годі а годі!.. Потіхи ні смерти.
2 листопада 1840, Нестаничі